

Η ΜΕΓΑΛΗ ΓΕΦΥΡΑ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΥΟΡΚΗΣ

τόν κατεδίκαζε. Ὁλόκληρος ἡ κοινωνία τῶν Ἀθηνῶν τὸν ἐσθλιτέυεν ὡς ἀπατεῶνα ἀχαρ-
κτῆριστον. Ὁ βαρῶνος δὲν τὸν ἄφινε ἡσυχίαν
μὲ τὰς σαρκαστικὰς παραινήσεις του.

— Δὲν εἶσαι ἄνθρωπος νὰ ζῆς χωρὶς ἐνασχό-
λησιν, ἔλεγε, ἡ φαντασία σου θέλει περιορισμὸν.
Δὲν ἔμαθες ἀκόμη τὴν τέχνην νὰ διασκεδάζεις
χωρὶς νὰ ἐνοχοποιῆσαι. Δὲν εἶναι καμμία ἀνάγκη
οὔτε θῦμα νὰ γείνη κανεὶς, οὔτε θηρίον. Σὺ
κατώρθωσες νὰ εἶσαι καὶ τὰ δύο μὲ αὐτὴν τὴν
μικρὰν Ἀθηναίαν· πρῶτα τὸ ἔν καὶ ἔπειτα τὸ
ἄλλο. Τώρα, μίαν μόνην συμβουλήν ἔχω νὰ σοῦ
δώσω : Πήγαινε εἰς τὸ Ρουπόλδεν-Κίρχεν. Πή-
γαινε νὰ μελετήσῃς ἐκεῖ ὅσα διδάγματα ἔλαβες
ἐδῶ καὶ πάρε το ἀπόφασιν νὰ τελειοποιήσῃς τὴν
ἀνατροφὴν σου ὡς πρὸς τὰ τοῦ ὠραίου φύλου,
καθὼς σοῦ εἶπα ἐξ ἀρχῆς. Περιορίζου μὲ τὰς
ὑπανδρευμένας. Τὰς ἀνυπάνδρους ἀπόφευγέ τας
μέχρις ὅτου ἀποφασίσῃς ὠρίμως καὶ φρονίμως
νὰ πάρῃς γυναίκα. Τότε δὲ κύτταξε νὰ τὴν ἐκ-
λέξῃς ὅσον τὸ δυνατόν ἀνόμοιόν σου. Ἐπὶ τοῦ
παρόντος, τὸ καλλίτερον θὰ ἦτο νὰ ὑπάγῃς εἴτε
εἰς τὴν Βιέννην εἴτε εἰς τὰ Παρίσια. Ἄν θέλῃς,
εἰπέ μου νὰ μεταχειρισθῶ τὴν ἐπιρροήν μου διὰ
νὰ σοῦ δοθῇ μία θέσις διπλωματικῆ ἢ εἰς τὸ ἔν
μέρος, ἢ εἰς τὸ ἄλλο. Ἐνόσω μένεις χωρὶς ἐνα-
σχόλησιν, δὲν ἤξεύρει κανεὶς τί ἄλλο ἤμπορεῖ
παλὴν νὰ σοῦ συμβῇ.

Ἄλλ' αἱ φρόνιμοι συμβουλαὶ τοῦ πεπειραμέ-
νου διπλωμάτου ἐπήγαν εἰς τὰ χαμένα.

Ἄμα τὸν ἀπέριψεν ἡ Ἰναρίμη, ὁ Ροδόλφος
ἐξῆλθε διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς τῆς Ἀνδρομάχης,
ἀλλ' ἀντὶ ν' ἀναβῇ διὰ τῆς ὁδοῦ Ἀκαδημίας,
ἔλαβε τὴν ἀντίθετον διεύθυνσιν. Ὑπέκων εἰς τὸ
ἀκαταλόγηστον ἐνοστιχόν τὸ ὅποιον τὸν ὠδήγησε,
εὐρέθη, χωρὶς καὶ αὐτὸς νὰ γνωρίζῃ πῶς, ἐνώ-
πιον τῆς θύρας τῆς Φωτεινῆς.

Ἡ Πολυζένη ἤνοιξε τὴν θύραν. Ἀνέβη μη-
χανικῶς τὴν μαρμαρίνην κλίμακα καὶ ἐκτύπη-
σεν ἐλαφρὰ τὴν θύραν. — Ἐμπρός, ἐξεφώνησεν
ἡ Φωτεινὴ, καὶ εἰσῆλθεν ὁ Ροδόλφος. Περικυ-
κλωμένη ἡ Φωτεινὴ ἀπὸ τοὺς γάτους καὶ τοὺς
σκύλους τῆς, ἀνεγίνωσκεν ἐφημερίδα. Τὴν ἐπέ-
ταξε ἅμα τὸν εἶδε καὶ τοῦ ἔκαμε τόπον νὰ κα-
θίσῃ εἰς τὸν καναπὲν πλησίον τῆς.

— Λοιπὸν ; ἠρώτησε.

— Εἶμαι πολὺ δυστυχῆς, Φωτεινὴ, εἶπεν ὁ
Ροδόλφος προσηλώνων τὸ βλέμμα εἰς τὸ πάτωμα.

— Τὸ βλέπω ἀπὸ τὴν ὄψιν σου, φίλε μου.

— Φωτεινὴ, ἄφησέ με νὰ μείνω μαζὶ σου.

— Νὰ μείνῃς μαζὶ μου ; Τί διάβολον θέλεις
νὰ πῆς.

— Ἐκεῖνο ποῦ σοῦ λέγω. Δὲν εὐρίσκα λόγους
νὰ σοῦ εἰπῶ τί ὑποφέρω. Ἐβαρέθηκα ὅλους καὶ
ὅλα ! Σὺ τοῦλάχιστον οὔτε ἐπικρίσεις θὰ μοῦ
κάμῃς, οὔτε ἐπιπλήξεις. Ἡ ζωὴ σου δὲν ἦτο τό-
σον φρόνιμη ὥστε νὰ μοῦ καταδικάσῃς χωρὶς
ἔλεος τὰς ἀνοησίας τῆς ἰδικῆς μου. Τὴν ἐκτύ-
ταξε μὲ βλέμμα ἀπογοητευμένον καὶ ὅμως ἡσθά-
νετο ὅτι τὸν εἶλκυε πρὸς αὐτὴν συμπάθεια ἀνέκ-
φραστος καὶ ἡ μνήμη τῆς ἀληθμονήτου παλαιᾶς
του κλίσεως.

— ὦ ! ὦς πρὸς τοῦτο δὲν καταδικάζω κα-
νένα, ἐκτὸς τοὺς ὑποκριτὰς ὅσοι προφασίζονται
τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν θρησκείαν. Τοὺς ἀνοήτους,
τοὺς συμπαθῶ πολὺ.

— Μὲ ἀγαπᾶς ὀλίγον, Φωτεινὴ ;

Ἐπνιγε τὴν ρωνὴν του ἡ συγκίνησις. Ἡ Φω-
τεινὴ τὸν ἐπλησίασε καὶ ἔθεσε τὴν χεῖρα εἰς τὸν
ὤμὸν του.

— Σὲ ἀγαπῶ φοβερά, ἀνόητέ μου ! Ἀλλὰ
δὲν σοῦ τὸ εἶπα, νὰ μὴ σὲ μέλῃ ἂν σ' ἀγαπῶ
ἢ ὄχι ;

Ὁ Ροδόλφος ἔκλινε πρὸς αὐτὴν· ἐστήριξε τὴν